



Roderik



& Fatima

GEERTJE
GEERLINGS

Roderik en Fatima

Geertje Geerlings



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: December 2023
Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Janke Scharff
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-833828-4-5
ISBN Paperback: 978-90-833828-4-5

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Roderik & Fatima is geïnspireerd op *Romeo & Julia* van William Shakespeare. Een klein stukje daaruit, aangepast aan dit verhaal. Fatima spreekt:

Roderik.

Waarom heet je nou toch Roderik?

Doe alsof je een andere vader hebt en zorg voor een andere naam.

Of, als je dat niet wilt, zweer dan dat je van me houdt

en ik zal doen alsof ik iemand anders ben en anders heet.

Het zijn eigenlijk alleen die namen die ons problemen geven.

Jij bent wie je bent, jezelf.

Je bent niet een rijkelui-kind, een kakker.

Want wat is dat dan?

Ben je dan een egoïst of een aso of iemand die niet gevoelig is?

Het is alleen maar wat ze over je zeggen.

Wat betekent dat dan?

Dat wat wij een roos noemen zou met een andere naam net zo lekker ruiken.

Zo zou jij ook, had je een andere afkomst en een andere naam, even lief zijn als je nu bent.

Roderik.

Het is maar een naam, ook al staat hij ergens voor.

Ik zou je makkelijk anders kunnen noemen, omdat je naam niet is wie je bent.

1.

De stad glom van de felle, korte regenbuien van het begin van die avond. Het was een echte Hollandse zomer dat jaar, die alweer op zijn einde aan het lopen was, met soms een mooie dag en dan weer een paar grijze dagen, die net een beetje te fris waren om onbezorgd in een shirtje op stap te gaan. Roderik had daarom zijn leren jasje aangehouden. Ook natuurlijk omdat hij wist dat het hem goed stond en hij er zo wat minder als een kakker uitzag.

Het was een saaie, vervelende kutavond geweest. Niemand van zijn matties was hij tegengekomen. Er waren alleen maar toeristen en gasten van buiten in de stad, die de hele tijd op straat liepen te schreeuwen en dachten dat ze heel wat waren. Hij moest ook niet alleen op stap gaan. Hij wist het toch? Dan maar beter thuisblijven en gamen of netflixen. Hoe laat was het? Hij keek op zijn horloge. Half twaalf. Nog niet te laat voor de gewone bus. Kom, wegwezen en deze suffe avond snel vergeten.

Net wilde hij weglopen van het gebied waar de clubs en de cafés waren, in de richting van het station, toen hij zag dat er

verderop iets aan de hand was. Hij hoorde geschreeuw en het gescheld van een vrouwenstem en zag een kleine, magere, zo te zien Marokkaanse of Turkse jongen een meisje aan haar haar trekken. Er stonden wat gasten omheen en die keken alleen maar toe. Niemand deed iets. Shit hé. Waarom hielpen ze dat meisje niet? Wat waren dat voor lafbekken? Roderik liep erheen. Het geschreeuw van het meisje werd harder, ze gilte het uit, terwijl de jongen haar bleef vasthouden en haar met een bittere trek om zijn mond met zich meetrok.

‘Blijf van me af!’ schreeuwde ze. ‘Laat me los. Ik mag zelf weten wat ik doe! Rot op.’

De jongen stond stil, hield haar een stukje van zich af en gaf haar een harde klap in haar gezicht, zonder iets te zeggen.

‘Hé kappen nou!’ hoorde Roderik zichzelf roepen en als vanzelf deed hij een paar passen in hun richting.

De gast keek naar hem om, terwijl hij het meisje weer wat dichterbij zich toe trok. Zijn donkere, boze ogen keken hem dreigend aan. ‘Bemoei je d’r niet mee. Niet jouw zaken, weet je wel.’

‘Je slaat geen vrouwen, man. Dat doe je niet,’ zei Roderik, terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde kloppen. Dit was gevaarlijk wat hij deed, dat wist hij heel goed. Sommigen van die gasten hadden een mes bij zich en ze

durfden het te gebruiken ook. Hoe vaak had hij zijn ouders al niet moeten beloven dat hij zich op straat nergens mee zou bemoeien?

'Je weet helemaal niet waar dit over gaat, klootzak,' zei de jongen. Omdat hij zijn aandacht nu even op Roderik richtte, verslapte zijn greep op het meisje en met een felle beweging rukte ze zich los en rende ze weg.

'Shit. Kut.' De jongen aarzelde even, wierp Roderik nog een woedende blik toe en rende vervolgens achter haar aan.

Alle omstanders stapten ruim opzij om hem erdoor te laten.

2.

Roderik stond daar nog even, met nu opeens het zweet op zijn rug, merkte hij. Hij was goed weggekomen, dat wist hij heel goed, maar daar was het natuurlijk nog niet mee klaar. Hij kwam daar elk weekend en de kans was groot dat hij die jongen nog weleens zou tegenkomen. Niet oké dit. In ieder geval voorlopig maar niet meer alleen op pad gaan en ervoor zorgen dat hij in het drukke gedeelte bleef, waar regelmatig ook politie rondliep.

Onder de blikken van de nieuwsgierige omstanders draaide hij zich om en liep hij met snelle passen een van de zijstraten in, van plan om met een omweg naar het station te gaan, van waaruit ook bussen vertrokken. Beter om maar snel te verdwijnen.

Na een paar minuten was het stil om hem heen, met alleen nog vaag de geluiden van het uitgaansgebied in de verte. De lage, doffe basdreun uit de Koperen Kraan was nog net hoorbaar. Hij keek om zich heen. Gelukkig was het goed donker daar. In een aantal huizen brandde nog wel licht, maar er was niemand meer op straat. Snel maar naar links gaan, bedacht hij, en dan misschien

juist niet naar het station gaan, maar de bus een halte verderop pakken. Dat was veiliger.

Toen hij om de hoek van de straat kwam, stond hij opeens oog in oog met het meisje dat net was weggerend. Ze hijgde, steunde op een geparkeerde auto en keek verschrikt naar hem om. 'O, jij bent het,' zei ze opgelucht. 'Bedankt nog.'

Slim van haar, dacht hij. Ze moest een rondje hebben gelopen om hier te komen. Dat verwachtte je niet. 'Was dat je vriendje of zo?' vroeg hij.

'Nee man, mijn jongere broertje. Mehmet. Hij denkt dat hij van alles over me te zeggen heeft. En dat heeft-ie niet. Niemand heeft iets over me te zeggen.' Ze lachte even. 'Ik ben trouwens Fatima.'

In het vage schijnsel van de lantaarnpaal zag Roderik dat ze een prachtig gezicht had, met felle ogen onder strakke, scherpe wenkbrauwen. Hoe oud zou ze zijn? Jong. Vijftien of zestien of zo. 'Ik ben Roderik,' zei hij.

Ze stonden even in stilte. Fatima hijgde nog wat na, richtte zich toen op en keek hem brutaal aan. 'Woon je op jezelf?' vroeg ze. 'Mag ik met je mee? Als ik nu naar huis ga, slaan ze me verrot.'

3.

‘Jezus. Jij woont hier en je ouders daar in dat kasteel naast het bos?’

‘Het is geen kasteel. Het is gewoon een oud huis. En ze zijn er nu niet. Ze zijn met vakantie. En dit was vroeger het koetshuis en dat hebben ze verbouwd.’

‘Speciaal voor jou.’

‘Ja.’

‘Waarom zijn jullie zo rijk?’ Fatima keek hem bijna beschuldigend aan, alsof het een misdaad was. ‘Hoe komt dat?’

‘Paraplu’s. Mijn grootvader is ermee begonnen en mijn vader heeft het grootgemaakt.’

Het meisje knikte en lachte even. ‘Goeie business in Nederland natuurlijk. Met altijd die regen hier.’

‘Ze gaan over de hele wereld.’

‘Dus jij gaat later ook paraplu’s verkopen?’

‘Ik weet het nog niet. Misschien wel. Ik doe nu hbo bedrijfskunde, maar ik vind er weinig aan.’

Fatima wandelde door het huisje heen. Ze keek in de zitkamer met het open keukentje en liep zonder te vragen de kleine trap op, naar de slaapkamer. ‘Heb je alleen dit grote bed hier?’ vroeg ze vanaf de gang boven.

‘Ja sorry, maar ik kan wel op de bank,’ zei hij. ‘Of ik ga in het grote huis op de logeerkamer liggen. Maar dan ben je hier dus wel alleen.’

Ze kwam weer naar beneden en keek hem glimlachend aan. ‘Nee joh. We kunnen best wel bij elkaar in bed, maar ik ga niet met je neuken. Dat je het weet. Of kan je dan niet slapen?’

Roderik hapte even naar adem. Dit was wel heel erg direct. En dat voor zo’n jong meisje. ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Zestien. En jij?’

‘Negentien.’

‘Lijkt me prima,’ zei ze en ze plofte neer op de bank. ‘Mooi leeftijdsverschil.’

‘Waarom sloeg je broertje je eigenlijk?’

‘Hij wil niet dat ik uitga en als ik dat toch doe, dat ik dan een hoofddoek draag.’

‘Heeft je jongere broertje iets over je te zeggen?’

Fatima haalde haar schouders op. ‘Mijn vader vindt van wel. Hij is echt een ouderwetse Turkse man, weet je.’

‘O zo.’ Roderik knikte. ‘Lijkt me moeilijk allemaal.’

‘Ze zijn niet goed bij hun hoofd, die ouders van me. Ze zijn naar Nederland gekomen en hebben mij hier gemaakt en dan willen ze niet dat ik me gedraag als een Nederlandse vrouw. Dat is toch idioot?’ Ze strekte zich

languit op de bank en zakte onderuit. 'Wel te gek dit. En ze vinden me hier nooit. Hoelang mag ik blijven? De rest van mijn leven?' Ze grijnsde.

4.

Die nacht bracht Roderik door naast Fatima, die heel rustig en bijna onhoorbaar ademend naast hem lag te slapen. Hoe kon iemand zo stil zijn? Het leek wel alsof ze niet meer leefde. Toen ze zich uitkleedde, vlak voordat ze het bed in stapten, en ze een T-shirt van hem kreeg om in te slapen, zag hij in een flits dat ze ook echt een geweldig lichaam had. Jezus. En daar moest hij dan de hele nacht naast liggen.

‘Ik ben geen trut hoor,’ had ze hem toegefluisterd, toen ze dicht bij elkaar onder het dekbed lagen. ‘En we kunnen over een tijdje wel iets van seks hebben, maar nu nog niet. Als we wat verder zijn. En neuken doe ik dus niet. Daar ben ik ouderwets in. Nu nog wel, in ieder geval.’ Ze lachte en draaide wat heen en weer. ‘Lekker bed dit. Heerlijk.’

Hij had alleen maar een beetje geknikt, met zijn hoofd op het kussen. Wat moest hij zeggen?

Even later lagen ze samen in het donker en zoemde een paar keer haar smartphone, die naast haar op het nachtkastje lag. Ze pakte het toestel op, tot drie keer toe, tikte wat in en legde het weer weg. Na de derde

keer zette ze het uit. 'Klaar nou. Slaap lekker, lieve Roderik,' zei ze.

Opeens klonk ze als een klein meisje, vond hij.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd, was ze al beneden en hoorde hij haar aan de telefoon praten en lachen. Ze sprak een taaltje dat Nederlands, Engels en, waarschijnlijk, Turks tegelijk was. Het klonk heel grappig. Soms was er een stukje te verstaan en soms een heel stuk niet. Hij stond op en hoorde dat ze het gesprek verbrak.

'Ik ga jou zien, man, *love you*, weet je.'

'Goedemorgen,' zei Roderik, toen hij beneden kwam, toch wat verlegen in zijn eigen huis. Ja jesus, zoals ze daar stond in de zon die door het raam naar binnen viel, met die blote benen onder dat dunne T-shirt, dat vanaf haar tepels recht omlaag hing tot een flink stuk boven de knie. *Sexy as hell*.

'Goedemorgen.'

Ze glimlachten even naar elkaar.

'Wil je niet weten met wie ik aan de *phone* was?'

'Heb ik toch niks mee te maken?' zei hij. 'Misschien wel met je vriendje? Je zei *love you* of zoiets.'

'Als ik een vriendje had, zou ik dan bij jou in bed kruipen? Nee toch?'

'We hebben niks gedaan.'

‘Zou jij het goed vinden als jouw vriendinnetje bij een onbekende jongen zou blijven slapen ook al deed ze niks?’

Roderik haalde zijn schouders op. Hij wist het niet. Hij had nog nooit een vriendinnetje gehad. Niet echt. En eigenlijk begreep hij niet waarom er zoveel regels waren over dat soort dingen. Als je met iemand was, dat je dan niet iemand anders ook leuk kon vinden. Zo waren mensen toch niet? Hij zeker niet. Als hij uit was, zag hij op een avond wel tien meisjes die hij te gek vond. En hij zou met allemaal wel in bed willen liggen. Tegelijk mocht ook.

‘Het was niet mijn vriendje, maar wel mijn vriend,’ zei Fatima. ‘Berat. Hij wil dat niet van me, weet je. Zijn vader heeft een supermarkt bij ons de buurt. Berat weet alles van mij en ik weet alles van hem. Wij zijn vrienden tot de dood.’

‘En hij wil niks met je? Geloof ik niks van.’

‘Nee, gast.’ Fatima lachte. ‘Berat wil iets met jou, man, als hij je ziet. Maar dat weet bijna niemand. Ik weet het. En jij nu ook, maar je houdt je mond. Bij ons is dat nog niet oké, weet je.’

Roderik knikte. Hij begreep het.

‘Mag hij hier even naartoe komen vandaag?’ Fatima keek hem met een engelachtige glimlach op haar gezicht aan, waarbij ze haar hoofd een beetje schuin

hield. 'Hij brengt me wat spullen. Kleren en zo. Die hij krijgt van mijn zusje. Zij helpt me. Ik help haar altijd en zij helpt mij.'

'Dus je wil hier echt je hele leven blijven?'

Het meisje grinnikte. 'Een paar dagen, man. Als het mag. Ik ga alleen maar weer naar huis als ze beloven dat ze me respecteren, weet je. Ik ben geen klein kind meer. En ze moeten me niet slaan, weet je wel. Dat pik ik gewoon niet.'

'Je mag blijven,' zei Roderik. Niet te geloven, deze chick. Hoe kon een meisje van zestien zo zijn? Zo sterk en zo brutaal. 'Ik kan een ontbijt voor je maken, als je dat wil.'

'Jij bent echt een lieve gast, Roderik. En knap en rijk ben je ook. Ik wil wel met jou trouwen. Later dan. Nu nog niet. We zijn nog jong.' Fatima lachte hard, waarbij ze haar hoofd in haar nek gooide. 'Eerst maar een beetje leven, weet je.'

'Ja, eerst maar koffie,' zei hij. 'Trouwen kan altijd nog.'

Ze lachte nog eens en hij lachte met haar mee, best tevreden over zijn eigen grap.

5.

Die middag kwam Berat langs, met een koffertje met spulletjes. Hij had Fatima gebeld vanaf de weg en zij was hem gaan halen.

‘Kijk man, hoe mooi het hier is,’ zei ze, toen ze met hem het kleine huisje binnentapte. ‘Allemaal gekocht van het verkopen van paraplu’s, weet je. Ook dat grote huis. Daar wonen zijn ouders, maar die zijn er nu niet.’

‘Hai,’ zei Berat, terwijl hij bij de deur bleef staan en verlegen om zich heen keek.

‘Hai,’ zei Roderik.

‘Mag hij even binnenkomen?’ vroeg zij.

‘Ja natuurlijk.’

Berat stapte verder de kamer binnen. De twee praatten even met elkaar in het Turks. De woorden gingen snel heen en weer.

‘Mijn ouders zijn echt kwaad,’ zei Fatima. ‘Ook op mijn broertje, dat hij mij is kwijtgeraakt. Alsof dat zijn schuld is.’

Berat knikte en maakte een gebaar. ‘Ze zijn bang dat je op straat slaapt. Je moet ze wel vertellen dat je veilig bent. Je moeder was aan het huilen.’

‘Zal ik doen,’ zei Fatima met een ernstig gezicht. ‘Ik ga ze straks bellen. Maar laten ze

zich nog maar even zorgen maken, man, dan zijn ze minder kwaad.' Ze pakte het koffertje, legde het op de vloer, opende het, haalde er wat kleren en boodschappen uit en legde dat allemaal op de bank, terwijl ze iets zei in het Turks waar Berat duidelijk van schrok. Hij deed als vanzelf een paar passen achteruit en keek met angstige ogen naar Roderik.

'Het is oké,' zei Fatima tegen hem. 'Hij zegt er niks over tegen niemand. Hij is te vertrouwen. Toch?' Ze keek Roderik aan. 'Je gaat zijn geheim niet vertellen aan mensen in de stad, toch?'

'Nee zeg, waarom zou ik?' zei hij. 'Ik heb ook een vriendje dat zo is. Het maakt niet uit.'

Berat zuchtte. 'Ik wou dat het waar was,' zei hij.

Berat bleef nog en hij en Fatima gingen eten maken met wat er in huis was en met de boodschappen die hij meegenomen had. Roderik zette ondertussen harde muziek op en haalde een paar flessen wijn, blikjes bier en frisdrank uit de ijskast in de keuken van het grote huis. 'Ik weet niet of jullie wijn of bier drinken,' zei hij toen hij ermee binnenkwam. 'Ik heb natuurlijk ook cola en zo.'

'Ik wil wel een wijntje,' zei Fatima.

'Doe mij dan maar bier,' zei Berat.

Een uurtje later, toen het eten op bordjes op de kleine tafel voor de bank stond en ze er steeds iets van pakten, danste Fatima voor

de twee jongens, waarbij ze haar lichaam alle kanten op heen en weer bewoog, terwijl ze haar hoofd stilhield. Het leek wel of het stil hing in de lucht.

‘Jezus,’ zei Roderik.

‘Zij is echt mooi,’ zei Berat. ‘Het mooiste meisje van onze buurt. Dat zegt iedereen. En ze is mijn beste vriendin. Wij zijn vrienden tot de dood, weet je.’

‘Te gek. Ik ben jaloers.’

‘Wij kunnen ook vrienden met jou worden,’ zei Berat serieus.

‘Dat zijn we al,’ riep Fatima. ‘We zijn gewoon vrienden met zijn drieën. Je mag alleen nooit iemand vertellen van dit huisje, Berat. Dit is onze geheime plek, waar we bij elkaar komen. Zolang als Roderik ons wil hebben.’

Ze danste verder en de twee anderen keken ademloos toe.

Later die avond had Fatima een lang telefoongesprek in het Turks met haar vader, terwijl de twee jongens in stilte op de bank zaten en meeluisterden. Soms keken ze even naar elkaar en dan maakte Berat steeds weer dat gebaar dat hij al vaker gemaakt had die middag en avond. Roderik wist niet precies wat hij ermee wilde zeggen, maar toch was het of hij het begreep: *zo is het nou eenmaal*. Zoiets.

Na een gesprek van bijna een half uur verbrak Fatima de verbinding. 'Ik heb gezegd dat ik veilig ben en morgen weer naar huis kom,' legde ze Roderik uit. 'Vanavond kan niet, want dan ruikt hij dat ik gedronken heb.'

Berat knikte. 'Zij is ook zo slim, weet je,' zei hij. 'Zij is alles. De chicks zijn tegenwoordig echt veel beter bezig dan de dudes.'

Een kwartier later stond hij op om te gaan. Hij moest wel naar huis, omdat hij de volgende ochtend weer vroeg moest werken in de supermarkt.

'Zijn ouders zijn zo relaxed,' zei Fatima. 'Als hij gewoon doet wat hij moet doen, vinden ze alles goed.'

'Weten ze hoe jij bent?' vroeg Roderik aan Berat.

De twee anderen keken elkaar even snel aan. Daar hadden ze het duidelijk al vaak over gehad.

'Ik denk wel dat zijn moeder het weet,' zei Fatima. 'Zij is niet gek. Maar zijn vader? Ik denk het niet.'

'Hij weet het niet. En het zou zijn hart breken,' zei Berat. 'En dan breekt mijn hart omdat zijn hart gebroken is, want mijn vader is een goeie man. Daarom moet het een geheim zijn en blijven.'

'Mooi gezegd, vriend,' zei Fatima. 'Je bent zoals een rapper, weet je. Jij kunt zoveel met woorden.'

Die nacht in bed kroop ze, toen ze de lichtjes uit hadden gedaan, voorzichtig tegen Roderik aan en voelde hij haar warme lichaam tegen het zijne. 'Ik vind je echt lief,' zei ze. 'Zal ik dit T-shirt uitdoen?'

'Nog maar even niet,' zei hij. 'Nu nog niet.'

'Wow, dat had ik niet gedacht,' lachte zij. 'Wat is dat nou?'

'Ik zou het gevoel hebben dat je me daarmee betaalt om hier te mogen zijn,' zei hij. 'Dat heb ik bedacht vandaag. En dat wil ik niet. Zo wil ik het niet. Het komt wel.'

'Jij bent echt een goeie gast, Roderik,' zei zij. 'Ik denk dat ik maar verliefd op je word.'

'Dat komt dan goed uit,' zei hij. 'Want ik ben het al op jou.'

6.

In de tien dagen dat Roderiks ouders nog in het buitenland waren, kwam Fatima een paar keer langs, soms in gezelschap van Berat. Die avonden met zijn drieën waren steeds *big party*: muziek, drank, wiet en dans van Fatima. De twee jonge mannen lagen daar dan een beetje aangeschoten of stoned op de bank naar te kijken en op de derde avond met zijn drieën hing Berat een tijdje half tegen Roderik aan, toevallig, omdat ze zo op de bank waren neergeploft.

‘Zo te gek, man, dat je niet bang voor me bent omdat ik homo ben,’ zei hij toen tussen twee muzieknummers door. ‘Ik mag hier echt zijn wie ik ben.’

Hij vertrok altijd aan het einde van de avond, terwijl Fatima dan bleef. Zij had haar ouders precies verteld hoe het zat, behalve dat ze gezegd had dat Roderik een meisje was en Rosanne heette en een nieuwe vriendin van haar was die ze in de stad ontmoet had. Verder had ze alles gelaten zoals het was: dat ze al iets ouder was en in een koetshuis woonde dat in de tuin stond van het grote huis van haar ouders, die nu even in het buitenland waren. Ze had haar

moeder beloofd dat ze zou vragen of zij ze een keer kon bellen als ze terug waren. Haar vader had het adres van het grote huis willen hebben, maar dat had ze hem niet gegeven. Hij zou dan natuurlijk Mehmet erop afsturen om haar te bespioneren en dan zou ze zich rot schamen, had ze hem geprobeerd uit te leggen. Dat was een flinke schreeuwpartij geworden, maar haar moeder had het voor haar opgenomen. Fatima begon nu een volwassen vrouw te worden, had ze gezegd, en ze moesten haar vertrouwen.

‘Dat doet wel pijn, weet je,’ legde ze Roderik en Berat uit. ‘Dat ik tegen haar lieg, want dat verdient ze niet. Maar ik moet wel. Anders kan ik niet meer hier zijn. En zeker ’s nachts niet.’

Roderik en zij vreeën wel met elkaar en deden van alles, maar ze neukten inderdaad niet. Het was geen probleem, omdat ze het erover eens waren. Nog maar even niet. Fatima was geen maagd meer, had ze hem opgebiecht, en daar had ze nu spijt van. Het was gebeurd met een jongen die ze eigenlijk helemaal niet zo leuk vond, maar tegen wie ze opkeek en die ze niet had durven weigeren. Roderik wilde het nog niet met haar omdat hij erachter was gekomen dat ze helemaal nog geen zestien was, toen hij toevallig haar ID-kaart zag.

‘Als ik dan echt met je naar bed ga, ben ik een verkrachter. Volgens de wet.’

‘Toch niet als ik het ook wil?’

‘En als je dan boos op me bent ergens om en je zegt dat ik je gedwongen heb?’

Ze had hem uitgelachen. ‘Ik word nooit boos op jou. Waarom zou ik? Jij bent lief en ik hou van je.’

‘Dat zeggen alle mensen als ze elkaar net hebben leren kennen,’ zei hij, ‘maar als ze ouder zijn schelden ze elkaar verrot.’

‘Doen jouw ouders dat?’

‘Soms. Niet heel erg en niet vaak.’

‘Als ik zo’n huis had zoals zij zou ik nooit meer boos worden op iemand. Waarom zou ik?’

Roderik had gelachen om die zin. Alsof je nooit meer boos zou worden als je geld had. Het een had niks met het ander te maken, vond hij, maar ze was dat niet met hem eens: ‘Als je vrij bent, ben je altijd gelukkig,’ had ze gezegd. ‘En als je geld hebt, ben je vrij.’

Met zijn vingers wandelde hij wel een half uur over haar naakte lichaam. Hij had het dekbed weggeslagen en zij lag met gesloten ogen op haar rug. Hij deed of zijn vingers van een klein mannetje waren die op ontdekkingsstocht in het berglandschap van haar lichaam was. Het mannetje wandelde om een borst heen en dan eroverheen, liep dan naar beneden en bekeek haar navel en ging dan nog wat verder omlaag, waar hij nieuwsgierig maar ook een beetje onzeker keek naar wat er zich tussen haar benen

bevond. Fatima opende haar gesloten ogen, tilde haar hoofd een stukje op en keek naar beneden. 'Vind je het eng daar?' vroeg ze lachend.

Roderik schudde zijn hoofd. 'Nee. Ik ben een onderzoeker, ik vind niks eng, maar ik benader alles met respect en voorzichtigheid. Vooral de natuur. We moeten met respect met de natuur omgaan.'

Ze lachte nog harder en kronkelde om hem heen. 'Jij bent gewoon het allerleukste wat ik ooit in mijn leven heb meegemaakt,' zei ze. 'Tot nu toe dan.'

'Jij bent dat ook voor mij,' antwoordde hij, 'en ik weet nu al zeker dat er nooit meer iets komt wat leuker, liever en lekkerder is dan jij. Want dat kan namelijk niet.'

Zij was nog inniger in hem gekropen en zuchtte diep, alsof ze heel lang naar iets op weg was geweest en daar eindelijk was aangekomen.

7.

Meteen toen zijn ouders van hun reis terug waren, had Roderik ze de situatie met Fatima uitgelegd. Ze reageerden jammer genoeg niet zoals hij gehoopt had.

‘We kunnen niet gaan liegen tegen die ouders,’ zei zijn moeder. ‘Dat kan echt niet.’

‘Waar begin je aan, jongen?’ mopperde zijn vader. ‘Die mensen leven in een heel andere wereld. Dat matcht gewoon niet.’

‘Het matcht wel,’ zei Roderik kwaad. ‘We passen bij elkaar, we horen bij elkaar en we houden van elkaar.’

‘Je bent negentien. Waar heb je het over?’

‘Laten we er geen ruzie over maken,’ zei zijn moeder. ‘Ik wil best met die ouders bellen en ze proberen gerust te stellen, maar dan moeten jullie eerst opbiechten dat Rosanne niet bestaat en Roderik wel.’

‘Dan mag ze nooit meer blijven slapen, dat weet ik nu al. En misschien mag ik haar dan wel helemaal nooit meer zien.’

‘Ze is ook wel erg jong, Ro.’

‘Ze is wie ze is. Daar is niks aan te doen, mam. En over vier maanden wordt ze zestien.’

‘Ik denk dat dit een enorme toestand wordt,’ zei zijn vader. ‘Ik heb er geen goed gevoel over.’

‘Ik wel,’ zei Roderik pissig. ‘Ik heb nog nooit zo’n goed gevoel over iets gehad. En het is mijn leven.’

Toen hij Fatima een half uur later belde om het er met haar over te hebben, was ze in paniek door iets en vertelde ze met schorre stem dat ze op weg was naar hem toe. ‘Ik kom er nu aan. Ik moet nu naar je toe komen.’

‘Wat is er? Wat is er gebeurd?’ vroeg hij. ‘Zijn ze erachter gekomen dat Rosanne niet bestaat of zo?’

‘Nee. Iets anders. Ik leg het je straks uit. Ik ben al onderweg.’

Twintig minuten later was ze bij hem. Aan de wat rommelig weggeveegde uitgelopen mascara zag hij dat ze gehuild had. ‘Wat is er gebeurd? Je broertje weer?’

‘Nee.’ Ze omklemde hem, drukte zich stevig tegen hem aan, schokte heen en weer en trilde. ‘Ik moet hier weg,’ snikte ze. ‘Uit de stad. Ergens naartoe. Heel ver weg.’

‘Kom binnen. Ik ben blij dat je d’r bent. Ga even zitten.’

Ze ging zitten en boog haar hoofd, met tranen in haar ogen. Hij schonk een glas koud water voor haar in, zette dat voor haar neer, kroop naast haar en sloeg zijn arm om haar heen. ‘Zeg wat er is. Alsjeblieft. Wat het ook is.’

‘Mijn vader laat iemand voor me uit Turkije komen,’ riep Fatima met overslaande stem. ‘Een man. Een jongen. Ik weet niet hoe oud hij is. Misschien is hij wel oud. Veertig of zo. Dat doen ze soms. Ik weet toch hoe het gaat!’

‘Hoe bedoel je, ze laten iemand komen? Toch niet om mee te trouwen?’ Roderik zocht haar blik, wat niet lukte omdat ze zich van hem wegdraaide. ‘Je bent nog niet eens zestien!’

‘Hij zegt dat het niet daarom gaat, maar dat is natuurlijk wel zo. Zo gaat dat bij ons. Ik heb het al zo vaak gezien. Hij zegt nu dat hij alleen maar wil dat ik kennismaak met die man,’ ratelde Fatima zenuwachtig. ‘Hij denkt natuurlijk dat hij snel moet zijn, zodat ik niet te Hollands word en andere dingen wil. Ik weet zeker dat dat het is. Ze hebben het er natuurlijk over gehad en ze merken hoe ik praat en denk.’ Ze pakte het glas en nam een te grote slok, zodat het water langs haar kin liep. ‘Sorry.’

‘Maakt niet uit.’

‘Mag ik niet voor altijd hier blijven? Dat je me verstoep in dit huisje? Dan blijf ik binnen, doe jij alle boodschappen en kook ik elke dag voor jou. En ik maak het huis schoon en doe de was en alles. Liever met jou in een gevangenis dan ergens met een of andere Turk die ik niet ken en die geen Nederlands

spreekt. Daar moet ik niet aan denken. Dat wil ik echt niet.' Ze haalde wild adem en haar borst veerde op en neer.

'Stil maar, liefje. Rustig.' Roderik boog zich naar haar toe, streelde haar over haar voorhoofd en gaf haar een kleine kus op haar mond. 'Straks ga je nog hyperventileren.'

'Ik weet niet wat dat is,' hijgde ze. 'Maar kunnen we alsjeblieft even in bed gaan liggen en het dekbed over ons heen trekken, zodat we samen in het donker zijn? Alsjeblieft?'

Daar, samen onder dat dekbed in het donker, zei ze hem dat ze van hem hield en dat ze nooit van iemand anders zou kunnen houden en dat ze zich daar eigenlijk ook heel sterk door voelde, omdat ze het zo zeker wist. En ook hij voelde een bijzondere kracht in zich opkomen. Als hij voor haar zou moeten vechten, zou hij vechten. Hoe dan ook en met wie dan ook. Ze was alles voor hem, alles.

8.

De eerste dagen na dat laatste bezoek hoorde Roderik niks meer van Fatima en reageerde ze ook niet op zijn appjes, terwijl hij zag dat ze wel gelezen werden. Wat was er aan de hand? Hij probeerde te bellen, maar kreeg steeds haar voicemail. Daardoor haalde hij zich van alles in zijn hoofd: Zou ze hem voorgelogen hebben? Misschien had ze toch nog een ander vriendje en had ze nu voor hem gekozen? Nee, dat kon gewoon niet. Ze waren in die korte tijd zo dicht bij elkaar gekomen. Echte liefde kon je niet faken. Dan was er dus misschien wel iets ergs gebeurd? Je hoorde weleens dat een Turks of Marokkaans meisje dat zich niet aan de regels hield, vermoord werd door haar broers of neven. Maar er was toch niks aan de hand? Zouden ze erachter gekomen zijn dat Rosanne Roderik was? Zo erg was dat toch niet? Als ze nou zwanger was geweest of zo.

Hij kon er niet van slapen, zag in de spiegel dat hij wallen onder zijn ogen begon te krijgen en ontliiep daarom zijn ouders. Hij wilde geen 'zie je wel' van zijn vader en hij wilde geen bezorgde blikken van zijn

moeder, dus deed hij alsof hij het druk had met het begin van het nieuwe studiejaar.

Na vier lange dagen kreeg hij een appje van een onbekend telefoonnummer: *Sorry dat ik ff niks van me heb laten horen. Mijn vader heeft me phone van me afgepakt. Ik app je nu met de phone van me zusje. Ik hou van je, maar app maar niet terug. Niet veilig. Ik kom naar je toe als het weer kan en dan blijf ik gewoon voor altijd bij je. XXXX. F.*

Hij was opgelucht omdat ze oké was en bleef de hele dag zo aan haar denken dat hij niks anders kon doen. Het studiejaar was inderdaad net begonnen, maar hij werd misselijk als hij dacht dat hij naar school moest. Waarom zou hij studeren? Waarom was dat eigenlijk? Wat deden al die mensen daar? Het leven was toch niet bedoeld om alleen maar bezig te zijn met geld verdienen? En dat was toch wat ze je daar leerden, meer niet.

Dus hij ging niet naar de eerste lessen van zijn tweede jaar, hij bleef thuis en dacht de hele dag aan Fatima. Hij zat uren op de bank en dagdroomde dat hij met haar aanspoelde op een onbewoond eiland waar het altijd warm was en ze geen kleren hoefden te dragen. Dan zag hij haar met zijn ogen dicht naakt in de golven staan, met haar billen naar hem toe, terwijl ze met een stok met een scherpe punt aan het vissen was. Dat was

hun leven en daar waren ze gelukkig. Ze zouden ervoor zorgen dat ze nooit gevonden werden – als er een schip langsvoer, verstoppen ze zich – en daar altijd alleen maar met zijn tweeën zijn, tot ze oud waren en samen hand in hand alleen nog maar urenlang over de zee zaten uit te kijken. Zo moest het zijn, dan had je een goed leven gehad. En dat had niks te maken met een groot huis of een dure auto.

Een week nadat hij Fatima voor het laatst gezien had, kwam zijn moeder hem opeens vanuit het grote huis ophalen. ‘Kom je bij ons iets drinken en daarna ook eten, als je dat wil? We willen even met je praten.’

‘Waarover?’ Hij keek haar achterdochtig aan.

‘Over Fatima, Ro. Je vader heeft contact met haar vader gehad en we moeten het er even over hebben.’

‘Jezus. Wat irritant dit. Waar bemoeien jullie je mee?’

‘We bemoeien ons er niet mee, lieverd, maar die man belde ons en heeft het een en ander uitgelegd en gevraagd of wij dat met jou willen bespreken. Kom nou maar.’

‘Hoe weet hij wie jullie zijn? Hoe komt-ie aan jullie telefoonnummer?’

‘Dat weet ik niet. Hebben we niet gevraagd. Het kan sowieso geen kwaad even met je bij te praten. We hebben je bijna niet

gezien sinds we terug zijn. Je ziet er moe uit, jongen.'

Roderik liep met zijn moeder mee naar het grote huis, waar zijn vader met borrelhappen en een biertje op hem zat te wachten. Hij deed meteen al veel te vrolijk, begon eerst enthousiast te vertellen over de reis die ze net gemaakt hadden en over hoe goed het ging op de zaak, omdat ze net weer een deal gesloten hadden met een groot warenhuis in Vietnam. 'Het wordt weer een erg goed jaar, denk ik.'

Roderik luisterde maar half. Hij kon zich niet op al die verhalen concentreren. Zou hij straks te horen krijgen dat hij Fatima nooit meer zou mogen zien? Zoiets zou het wel zijn. En dan maakten al die mooie reizen en goeie deals hem niks meer uit.

'Nu even over wat we met je willen overleggen,' zei zijn vader na een kwartiertje gebabbel. 'Ik heb contact gehad met Fatima's vader en dat was best een goed gesprek, moet ik zeggen. Heel reëel. De man spreekt behoorlijk goed Nederlands en is niet gek.'

Roderik keek van hem weg. Verschrikkelijk dit. Waarom bemoeide iedereen zich tegenwoordig met iedereen? Waarom lieten mensen andere mensen niet gewoon met rust? Als iedereen nou gewoon deed waar hij of zij zin in had en zijn of haar mond hield

over alles waar andere mensen mee bezig waren, was de wereld leuk voor iedereen.

‘We begrijpen dat jullie verliefd op elkaar zijn en dat kan gebeuren, dat begrijpt hij ook wel, maar ze is nog erg jong, Ro. In ieder geval te jong om keuzes te maken.’

‘Niet waar. Haar vader laat iemand uit Turkije komen met wie ze moet trouwen.’

‘Zo is het niet. Hij heeft het me uitgelegd. Geprobeerd uit te leggen. Laat ik het zo zeggen.’

Roderik zweeg. Hij moest dit allemaal maar gewoon aanhoren en als het klaar was, zou hij weer terug naar zijn huisje gaan, in bed kruipen en met zijn ogen dicht weer bij Fatima zijn, daar op dat eiland waar nooit iemand anders kwam. Hun eiland.

‘Je kunt het die mensen niet kwalijk nemen dat ze een andere cultuur hebben, jongen, ook al wonen ze dan nu hier in Nederland. Als jij zou verhuizen naar China, zou je ook een Nederlander blijven en Nederlandse gewoontes houden.’

‘Is het een gewoonte dat je van je vader moet trouwen met een ouwe kerel die je niet kent?’

Er viel een korte stilte. Roderiks moeder zuchtte even en schonk zichzelf en haar man nog een wijntje in.

‘Hij heeft me gezegd, geloof ik,’ zei zijn vader voorzichtig, ‘dat hij haar nooit tot iets

zal dwingen. Maar hij heeft me ook uitgelegd dat hij denkt dat het leven makkelijker voor haar is als ze met mensen uit haar eigen wereld omgaat. En dat is natuurlijk ook zo. Hoe pijnlijk dat ook is. Je oom Herbert is getrouwd met een Spaanse, zoals je weet, en zelfs dat geeft al allerlei problemen.'

'Nee.' Roderik schudde driftig zijn hoofd. 'Je mag houden van wie je wil. Dat is onze vrijheid. Dat is het land waar we in wonen. Dat vinden jullie ook. Dat is gewoon zo.'

Hij zag dat zijn vader en moeder even een blik wisselden. Ze waren het toch met hem eens? Dat kon bijna niet anders. Waarom zeiden ze dat dan niet? Werd hij nou verraden door zijn eigen ouders?

'We willen alleen maar zeggen dat we denken dat het inderdaad een hele toestand kan worden, dit. En dat is het dus al. Fatima moet even een tijdje thuisblijven en mag geen contact met jou hebben van haar ouders. Zo gaat dat. Wat wij daar ook van vinden. Ik ben het wel met haar vader eens dat Fatima erg jong is en dat ze een open mind moet houden.'

'Jezus.' Roderik stond op. Hij wilde weg. 'Noem je dat een open mind, pap? Dat ze thuis gevangen zit en dat ze verliefd moet worden op iemand die haar vader voor haar uitgekozen heeft?'

Het bleef even stil in de kamer.

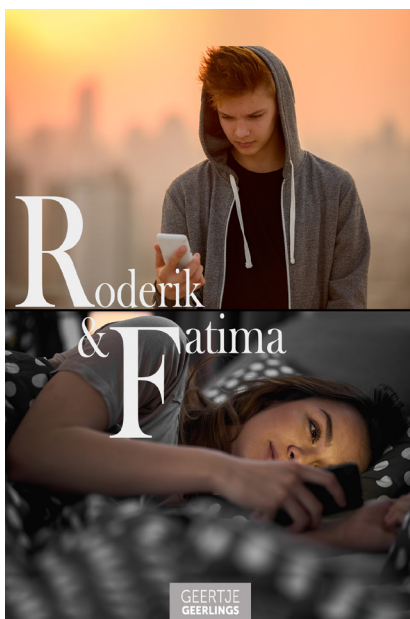
'Ben je met haar naar bed geweest?' vroeg zijn moeder.

'Dat gaat je niet aan.'

'Ze is vijftien, Ro. Vijftien.'

'Jij deed het toch ook al toen je vijftien was, mam? Dat heb je me zelf verteld!'

Verder lezen?



Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=roderik-en-fatima>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

